

Trochu se usmívám, když místní skauti organizují pro malé děti a jejich rodiče pohádkové odpoledne, kde je možno chodit v začarovaném lese a vyhrát sladké odměny, jak jsem se dočetl z vitríny. Každý les je totiž začarovaný. Někoho vzrušují čarodějnice, ježibaby a Karkulky, někoho rejsci a pěvušky, záleží na vkusu. Možná, že kdyby naše lesy byly plné elfů a rusalek a jinak bez života, hráli bychom si na čarodějny les, ve kterém se prohánějí jezevci a sykoroky.

Často se snažím podívat se sám na sebe z obrovské vzdálenosti, někde od Pluta, a všechny moje starosti a touhy se mi tím relativizují; a skoro všechno, až na lásku, je směšné. Kdybych neudělal v životě nic, než se snažil probudit ze spánku všedních starostí sebe i své blízké, umíral bych s pocitem, že to stálo za to. Kde jsme se to, Pane Bože, ocitli, proč jsme a k čemu nás tu kdo stvořil? A smrt – jaká to zvláštnost nad zvláštnost. Jak je podivné, když všichni tvorové v den, kdy je jim určeno, odejdou dveřmi do jiného světa a nechají tu jen schránku těla. Kam jdou? Ale především – jak to, že nad tím nepřemýšlíme? Jak to, že si neuvědomujeme tuhle zvláštnost? Jak to, že noviny píšou o tom, že poslanec používal neprávem služební telefon k soukromým hovorům nebo že Penny Market koupil Delvitu? Proč stále znovu a znovu nebušíme svými otázkami na dveře smyslu existence? Proč nad touto nejdůležitější ze všech otázek televize mlčí nebo se odpovídá úsměvem nebo přihloupým výrazem?

Chléb, který jíme, se proměňuje v prýstící krev, hebké vlasy a tvrdé zuby. My o ničem z toho nevíme. I zde bych měl každou vteřinu života žasnout nad nepochopitelností svého fungujícího těla, pokaždé, když se ráno probudím, pokaždé, když se večer propadám do sladkého nevědomí spánku, pokaždé, když jím, když se nadechnu, když cítím úder svého srdce, se mají chvíle, obvykle považovány za málo duchovní, proměnit ve vděk a meditaci o zázračnosti mého těla.

Připadám si jako dítě v polospánku, které se zmítá a ze všech sil oslabené vůle se snaží probudit z té podivné letargie všednosti, novinek, nových křížovek, nových seriálů, nových úkolů, PROBUDIT SE a podívat se na sebe, své tělo, na okolní květiny a ptáčí zpěv, ne ani tak nově, jako spíš staře, tak jako kdysi, když jsem byl dítětem. Poletující motýl by mě měl přivést do radostného třeštění, a to, že květina voní, by mě mělo opřít. Starosti nejsou důležité, já žiji!

Marek Vácha – Probouzení

Další texty v týdnu

Po: 1 Mak 1,10-15.41-43.54-57.62-64;
Lk 18,35-43

Út: 2 Mak 6,18-31; Lk 19,1-10

St: 2 Mak 7,1.20-31; Lk 19,11-28

Čt: 1 Mak 2,15-29; Lk 19,41-44

Pá: 1 Mak 4,36-37.52-59; Lk 19,45-48

So: 1 Mak 6,1-13; Lk 20,27-40

Uvedené knihy je možné zakoupit na adrese www.ikarmel.cz

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible; Luke T. Johnson – Evangelium podle Lukáše – Sacra pagina; Paul-Gerhard Müller – Evangelium sv. Lukáše – Malý stuttgartský komentář; Raniero Cantalamessa – Slovo a život – Cyklus C; Slovo životem – Lukáš (Luxpress); Angelo Scarano – www.pastorace.cz;

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.

Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

biblický program brněnské diecéze 2010 - 2013

www.vezmiacti.cz

33. neděle v mezidobí – cyklus C

17. listopadu 2013

⁵Když někteří mluvili o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben, řekl Ježíš: ⁶„Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“ ⁷Zeptali se ho: „Mistře, kdypak se to stane? A jaké bude znamení, že to už nastává?“ ⁸Odpověděl: „Dejte si pozor, abyste se nenechali svést! Mnozí lidé totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: Já jsem to!“ a, „Ten čas je tady!“ Nechodte za nimi! ⁹Až pak uslyšíte o válkách a vzpourách, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec.“ ¹⁰Potom jim řekl: „Povstane národ proti národu a království proti království, ¹¹budou velká zemětřesení, na různých místech hlad a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi.

¹²Ale před tím vším vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat, vydávat synagógám na soud a do vězení, budou vás předvádět před krále a vladaře pro mé jméno. ¹³To vám dá příležitost k svědectví.

¹⁴Vezměte si tedy k srdci toto: Nepřipravujte se předem, jak se hájíte.

¹⁵Vždyť já vám dám výmluvnost i moudrost, které nedovedou odolat ani odporovat žádní vaši protivníci. ¹⁶Budete zrazováni i od vlastních rodičů a sourozenců, příbuzných a přátel, a některé z vás usmrtí. ¹⁷Budete pro mé jméno ode všech nenáviděni.

¹⁸Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. ¹⁹Vytrvalostí zachráníte svou duši.

1. čtení:

Mal 4,1-2

2. čtení:

2 Sol 3,7-12

Evangelium:

Lk 21,5-19

Srovnaní:

Mt 24,1-8;

Mk 13,1-13;

Lk 19,43-44;

Iz 19,2;

Mt 10,17-22;

Lk 12,11-12;

Mt 24,13

Lk 21,5-19

Úvod k meditaci

Je nesnadné přesně určit, která z následujících Ježíšových slov se týkají jen zkázy Jeruzaléma, a která je o konci světa. V každém případě jsme ale ujišťováni o tom, že i uprostřed neštěstí a katastrof jsme v Božích rukou. Jak prožívám zakotvenost v Boží lásce? Připomínám si v těžkostech ujištění z Žalmů, že Hospodin je *moje spása, má skála, moje tvrz, moje útočiště...*? Myslím na horizont věčnosti a ovlivňuje to moji přítomnost, nebo se příliš nechám vláčet banálními potřebami přítomného okamžiku?

Výklad biblického textu

Kontext: Lukáš jako základ zde přijímá text Markův (13. kapitola), ale narozdí od Marka, který událost zasazuje do prostředí *Olivové hory*, v Lukášově verzi se děj odehrává přímo v prostředí chrámového okrsku. Co se týče formy, jedná se zde o Ježíšovu tzv. *velkou eschatologickou řeč* – rozumějme: řeč o poslední době a posledních věcech. *Malá eschatologická řeč* je uvedena o několik kapitol dříve – Lk 17,20-37.

Protože evangelium Lukášovo vzniklo krátce po zničení Jeruzalémského chrámu (rok 70 po Kr.), adresáti evangelia jsou takto ujištěni, že Ježíšovy předpovědi se naplňují, když čtou proctví o zničení chrámu. Další věci se na ně valí, a když sami prožívají nelehké časy, má pro ně tento text být povzbuzením, že i přes to všechno jsou v Božích

rukou. Tyto části evangelia je – i nás – nemají děsit, ale naplnit odvahou a vést k připravenosti: *Budete pro mé jméno ode všech nenáviděni. Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. Vytrvalostí zachráníte svou duši. Když se to začne dít, napřimte a zvedněte hlavu, neboť vaše vykoupění je blízko* (Lk 21,17-19.28).

5 mluví o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben: Chrám, který uředníci obdivovali, nebyl Salomounův chrám – ten v 7. stol. př. Kr. zničili Babyloňané. Tento chrám vybudoval Ezdráš po návratu z exilu v 6. stol. př. Kr., ve druhém století ho Seleukovci znesvětili a brzy na to ho Makabejští znovu zasvětili a Herodes Veliký ho během 46 let dobudoval a rozšířil. Byla to nádherná, impozantní budova s významnou historií, ale Ježíš řekl, že bude zcela zničena. To se stalo v roce 70 po Kr., když římská armáda vypálila Jeruzalém.

7 Mistře, kdypak se to stane?: Tazatelé, z kontextu pravděpodobně uředníci, se Ježíše ptají, kdy nastanou tyto pohnuté věci. I když jim Ježíš nedává žádné termíny a odkazuje na připravenost a vytrvalost, přesto má jejich existenciální otázka správný základ: nejsou lidmi, kteří se zajímají jen o všednodenní banality, ale jde jim o smysl věcí, o širší horizont vlastního života.

8 Dejte si pozor, abyste se nenechali svést!: Ježíš nenechal učedníky bez přípravy na náročné budoucí období. Upozornil je, že přijdou falešní mesiášové, nastanou přírodní katastrofy a pronásledování. Zároveň je však ujistil, že bude s nimi, bude je chránit a odhalovat skrze ně své království. Na konci se vrátí v moci a slávě, a zachrání je. Sliby i varování, které Ježíš dal svým učedníkům, se vztahují i na nás, kteří se těšíme na jeho návrat. Ježíš seděl na Olivové hoře, na místě, o němž prorok Zachariáš předpověděl, že na něm stane Mesiáš, až přijde ustanovit své království (Zach 14,4). Bylo to příhodné místo pro otázku, kdy Ježíš přijde v moci a co učedníci mohou očekávat. Ježíš zdůraznil události, k nimž dojde před skončením časnosti. Zdůraznil, že by se neměli tolik zabývat přesným datem, ale měli by se víc starat o to, aby byli připraveni – aby neustále žili podle Boží vůle a Ježíš je mohl přijmout za vlastní, ať už přijde kdykoli.

12 vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat: Tato pronásledování přišla brzo. Mnohá z nich Lukáš zaznamenal v knize Skutků. Pavel napsal z vězení, že je ochoten trpět, protože mu to pomáhá lépe poznat Krista a konat Kristovo dílo pro církve (Flp 3,10; Kol 1,24). Raná církev vzkvétala navzdory pronásledování.

13 To vám dá příležitost k svědectví: Církevní otec Tertulián na sklonku 2. stol. napsal: *Krev křesťanů je semenem nových učedníků.*

19 Vytrvalostí zachráníte svou duši: Tyto verše neříkají, že věřící bude bez těžkostí a že nemohou přijít i těžké zkoušky. Ježíš zde ale sděluje, že učedníci nebudou opuštěni, a že budou zachráněni pro věčnost.

K tématu

„Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupění“ (Lk 21,18). Jako by Pravda napomínala své vyvolené, když říká: Když se množí pohromy světa, když se hrůza soudu jeví v pohybu moci, zdvihněte hlavu, to je rozveselte srdce, neboť když se loučí svět, jehož jste nepřáteli, blíží se vykoupění, po kterém jste toužili. Těm, kdo milují Boha, se tedy prikazuje, aby se z konce světa radovali a veselili, protože se brzy shledají s tím, kterého milují, zatímco hyne ten, ježž nemilovali. (Sv. Řehoř Veliký)

Pavel Strachota – Hlasy otců

Trpělivost je umění žít s tím, co je ještě nehotové, aniž by si člověk zoufal

„Křesťan je ten, kdo očekává Krista,“ napsal John H. Newman. V dnešní době platí „všechno a ihned“, v dnešní době je důležitý výkon a růst produkce, v dnešní době jsou mnohdy i křesťané zasaženi aktivismem. Proto může řeč o trpělivém „očekávání“ znamenat riziko nepochopení, protože se mnohdy zdá, že „čekat“ znamená být pasivní, netečný, nezodpovědně se vyhýbat řešení.

Trpělivost je ale něco jiného, než pasivita. Trpělivost je umění žít s tím, co je ještě nehotové, žít v přítomnosti, která je neúplná, aniž by si člověk zoufal. Trpělivost znamená podpořit i ostatní, snášet je, přijmout je s jejich omezeními, sdílet je spolu s nimi.

Trpělivost je víra, která vytrvá

Pro křesťana jde trpělivost v těsném sledu za vírou: je jak vytrvalostí, což je víra, která

trvá v čase, tak i schopností přijmout neúplnost a žít s ní.

Aby víra a naděje mohly nést plody, potřebují trpělivost. Je-li navíc trpělivost naroubována na víru v Krista, je „silou, jíž vládeme sami sobě“ (Tomáš Akvinský). Stává se schopností nepodléhat beznaději, nenechat se v soužení a těžkostech přemoci malomyslností. Stává se i vytrvalostí, schopností zůstat pevnými, vytrvat v čase, a přitom neztratit vlastní pravdivost, stává se schopností druhé podpírat a nést s nimi jejich životní příběh.

Bůh je s námi trpělivý

Trpělivost Boha v Písmu je nejlépe vyjádřena tím, že Bůh dává člověku čas k odpovědi, dává mu čas k obrácení. Boží trpělivost si ale nesmíme plést s lhostejností, naopak představuje „velkodušnost“.

Enzo Bianchi –

Klíčové pojmy křesťanské spirituality,

Vzpomínáte si, vy starší – kostely bývaly plné! Když kněz mluvil, naslouchali mu. Všechny ovce ze stáda přikyvovaly.

Dnes se na církve útočí ze všech stran, na kněze a na věřící. A v současné době se k tomu přidává ještě další dimenze: vůči církvi se vyvíjí čím dál větší agresivita. Katolíci mají sklon reagovat jako oběti. Pořád jsou napadáni kněží, papež, biskupové. A někdy velmi drasticky. Pro mě je těžké se s tím vyrovnat. Může nás to zničit, může nám to hodně uškodit. Mně to dává ještě větší naději. Církev už ani ve Francii, ani v mnoha dalších zemích nemá moc. Jako by pro obyvatele nic neznamenal. Řekl bych, že žijeme v čase obnovy. Nezoufejme, církve se obrodí. Přestaňme lamentovat. Církev, která se znovu narodí, připomíná teď tu dávnou církev z katakomb.

Jan Pavel II. oslovil mladé lidi na shromáždění v Římě touto úžasnou větou, kterou tu zopakují: Být křesťanem neznamená vytvářet početnou skupinu, ale působit jako znamení. Tahle věta se dá aplikovat na každého z nás. Nejde o to naplňovat kostely. Když budou křesťané za vraty kostela žít jako pohané, nebude to k ničemu. Když bude křesťanů

v církvi mnohem málo, ale budou prožívat evangelium, jak se patří, budou znamením. Budme znamením pro své okolí, v práci, v sousedství – znamením Božím. Střežme jako vzácnost tento výrok Jana Pavla II.: Budte znamením, buďte živí, prožívejte evangelium naplno. Prosme Boha o sílu k jeho prožívání.

A tak si už nestěžujme. A i když na nás někdo zaútočí a bude se snažit nás ničit, snažte se být bytostmi světla, lásky a mlčení. To bude nepřehlédnutelným znamením v tomto světě plném hluku, kde vnější dojem a touha vlastnit pohlcují náš vnitřní prostor.

Že nás někdo nenávidí nebo na nás bez ustání hledá mouchy, to není zlé. Je to znamení, které nám dává svět bez opěrných bodů, bez směřování a bez ideálu. Ten svět, který na nás útočí, nám říká: Ved' mě do vyšších sfér, než jsem já sám, a k tajemství, které tě naplňuje. Jsme-li pronásledováni, neměli bychom být obětmi, ani bychom se neměli plazit, ale měli bychom se v bouři držet zpřímá. Je tu Kristus, aby nás podepřel a dodal nám sílu.

Guy Gilbert –

Evangelium podle svatého Lotra